

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4308/2023
03.09.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душан Самарџић адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Електропривреда Србије“ Београд, Огранак „ЕПС Снабдевање“, Сектор за подршку гарантованом снабдевању, Крушевац, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4360/22 од 05.07.2023. године, у седници одржаној 03.09.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4360/22 од 05.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 4360/22 од 05.07.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П1 120/20 од 28.09.2022. године којом је одбијен тужбени захтев да се утврди да је радни однос тужиље по основу уговора о привременим и повременим пословима код туженог прерастао у радни однос на неодређено време почев од 01.02.2020. године, са свим правима и обавезама из радног односа на неодређено време и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад, те одређено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, Одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу одредби чланова 441. и 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку доношења пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 372. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности. Тужила ревизијом не конкретизује друге битне повреде одредаба поступка које су прописане као ревизијски разлог по члану 407. став 1. тачке 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од 2010. до октобра 2014. године била радно ангажована у огранку туженог у ..., након тога је два месеца имала прекид радног односа, а од 2015. године прешла је да ради у сектору туженог у У периоду од 01.10.2016. до 01.09.2019. године, странке су закључиле 11 уговора о обављању привремених и повремених послова, који су Правилником о систематизацији радних места туженог предвиђени у оквиру Сектора за подршку гарантованом снабдевању Крушевац под шифром Време за које је закључен последњи уговор истекло је 31.01.2020. године.

Нижестепени судови позивом на одредбе члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 ... 95/18) и члана 27е став 34. Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 108/13 ... 72/19), налазе да тужила неосновано захтева утврђење да је њено радно ангажовање прерасло у радни однос на неодређено време првог дана након истека времена за које је радно ангажована, пошто је за кориснике јавних средстава до 31.12.2020. године била прописана забрана заснивања радног односа са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места. Тужени је корисник јавних средстава, па се на спорни правни однос осим Закона о раду примењује и Закон о буџетском систему који је током читавог периода радног ангажовања тужиле прописивао забрану запошљавања нових лица. По оцени првостепеног суда, пошто је тужила радила по уговорима о повременим пословима, а закон ту врсту рада третира као рад ван радног односа, нема услова за примену фикције постојања радног односа из члана 32. став 2. Закона о раду о раду, која се односи на ситуацију у којој запослени ради без закљученог уговора о раду. Другостепени суд је оценио као неосноване жалбене наводе да се тужила у конкретном случају није могла сматрати новим лицем у смислу Закона о буџетском систему, пошто је чињенично утврђено да је имала прекид радног ангажовања од октобра до децембра 2014. године, због чега је наступио прекид континуитета у раду током важења Закона о буџетском систему.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили постављени тужбени захтев.

Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“ бр. 108/13), који је ступио на снагу 07.12.2013. године прописана је забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места код корисника јавних средстава до 31.12.2015. године. Ова забрана трајала је у континуитету закључно са 31.12.2020. године, сагласно новелама закона објављеним у „Службеном гласнику РС“ бр. 72/2019.

Закључење уговора о раду у спорном временском периоду било би супротно принудним прописима о забрани запошљавања код корисника јавних средстава, па би такав уговор био ништав. Због тога, супротно наводима ревизије закључењем уговора о привременим и повременим пословима тужени није злоупотребио правни институт привремених и повремених послова из члана 197. Закона о раду, са намером да избегне заснивање радног односа са тужиљом. У време важења забране новог запошљавања, тужени је кроз рад ван радног односа заправо решавао недостатка запослених, сагласно наведеној одредби закона.

Осим тога, правилно је првостепени суд закључио и да због правне форме на основу које је тужила обављала систематизоване послове, није могло доћи до прерастања оваквог радног ангажовања у радни однос на неодређено време.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**